

Главата да ми отсекатъ,
На царя да я отнесатъ.
Голѣмъ ще бакшишъ получатъ...
Много съмъ пѣти избѣгвалъ,
Но сега не ще избѣгна.

Янка Стояну думаше:
— Байно ле, бачо Стоене,
За турци страшенъ хайдутинъ,
За сиромаси — закрильникъ,
Иди се, бачо, премѣни,
На одъра се изтегни
И се на мъртавъ престори.

Послушалъ Стоянъ сестра си
Отъ живъ се на мъртавъ престорилъ
Легналъ на одъръ въ премѣна.
Янка го съ платно покрила,
Лице му съ синило разтрила,
Съ бръшлянь го и чемширъ украсила
На гърди му свещъ запалила.

Па спуснала черна забрадка,
Викнала и заплакала.

Цѣло е село тръгнало
Стояну свещъ да запали
Отъ него прошка да вземе.

Вредъ сж заптии ходили
Отъ кжца въ кжца дирили
И у Янкини отишли,
Но щомъ мъртвеца видѣли
Назадъ сж се върнали.

Записалъ Х. С.

